Lietas arhīva Nr. C-0259-20/11
ECLI:LV:DAUT:2020:0319.C12191019.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2020. gada 19. martā
Daugavpilī

Daugavpils tiesa šādā sastāvā:
tiesnese V.Lāčplēse,
ar sekretāri D.Moļavinu,
tulci S.Djatlo,
piedaloties prasītājai I.Lukjanovai,
atbildētāja pārstāvei I.Miglānei,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret /Nosaukums/par uzteikuma un pavēles atzīšanu par spēkā neesošu.

A p r a k s t o

[1] /pers. C/ vērsās tiesā ar prasību pret /Nosaukums/par uzteikuma un pavēles atzīšanu par spēkā neesošu.

Prasītāja norādīja, ka 2019. gada 14. jūnijā /Nosaukums/ Personāla uzskaites un lietvedības biroja /Nosaukums/ grupas galvenā speciāliste atnesa prasītājai uz kabinetu /Nosaukums/ 2019. gada 12. jūnijā sastādīto uzteikumu Nr. 20/1033-IP, kurā norādīts, ka darba attiecības ar prasītāju tiek izbeigtas, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu un pēdējā darba diena ir 2019. gada 15. jūlijs. Uzteikumā darba devējs atsaucās uz Daugavpils tiesas 2019. gada 17. maija spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715, kur prasītāju vaino noziedzīgajā nodarījumā saskaņā ar Krimināllikuma 275. panta pirmo daļu, kā arī norādīja, ka prasītājas personas lietā nav dokumenta, kas apliecina valsts valodas prasmes līmeni.

Prasītāja norādīja, ka apsūdzība pret viņu ir fiktīva un safabricēta krimināllieta, kuru pret prasītāju sastādīja ieinteresētās amatpersonas, izmantojot savus sakarus, pilnvaras un dienesta stāvokli. Neraugoties uz to, ka tiesas spriedums ir stājies likumīgā spēkā, prasītāja arī turpmāk to pārsūdzēs, jo ir apmelota ar tiesas spriedumu, prasītājai ir izņemta likumīgi iegūtā valsts valodas prasmes apliecība, kuru prasītājai pēc eksāmena nokārtošanas izdeva Daugavpils rajona pastāvīgā valsts valodas atestācijas komisija. Daugavpils tiesā notikušās informācijas noplūdes rezultātā darba devējam ir zināms, ka valsts valodas prasmes apliecība, kuru prasītājai toreiz izdeva, netiek atjaunota.

Prasītāja ir Latvijas pilsone, 1989. gadā ir absolvējusi vidusskolu Latvijas Padomju Sociālistiskajā Republikā, kur mācījās latviešu valodu, kā arī kārtoja valsts eksāmenu latviešu valodā (izmeklēšana šādu informāciju tiesas procesā nav sniegusi). Pēc skolas pabeigšanas prasītāja iestājās un studēja /Nosaukums/vakara nodaļā un vienlaicīgi strādāja tirdzniecības bāzes grāmatvedībā. Ģimenes apstākļu dēļ prasītāja bija spiesta aiziet no augstskolas un pāriet mācīties uz /Nosaukums/, kur 1996. gadā pabeidza pilnu uzņēmuma ekonomikas un prognozēšanas kursu, iegūstot specialitāti "grāmatvedis un ražošanas plānotājs". Tehnikumā, tāpat kā skolā, prasītāja mācījās latviešu valodu un kārtoja valsts eksāmenu (to apliecina diploms).

1996. gadā prasītāja nokārtoja latviešu valodas eksāmenu Daugavpils rajona domē, kur pēc valsts valodas prasmes pārbaudes eksāmena Daugavpils rajona pastāvīgā komisija izsniedza prasītājai valsts valodas augstākās pakāpes apliecību, kuru prasītājai izņēma 2015. gadā.

/Nosaukums/ prasītāja strādā /amats/ amatā no 1997. gada. Kad prasītāja tika pieņemta darbā, tad tika noteikta prasītājas atbilstība ieņemamajam amatam; prasītājai bija atbilstoša izglītība un valsts valodas zināšanas, un nav domājams, ka prasītājas dokumenti netika pārbaudīti iepriekš.

Strādājot /Nosaukums/ /amats/ amatā, prasītāja 2009. gadā pabeidza /Nosaukums/, kur ieguva uzņēmējdarbības vadītāja kvalifikāciju un saņēma profesionālās augstākās izglītības diplomu. Prasītājas /amats/ darba stāžs /Nosaukums/ir gandrīz 22 gadi.

Viss iepriekš minētais liecina, ka prasītājas izglītība pat vairāk, nekā prasīts atbilst ieņemamajam amatam, savukārt darba devēja darba uzteikums ir pretrunā ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu. Prasītāja nav tulkotājs vai sekretāre, lai darba devējs varētu atsaukties uz latviešu valodas zināšanām kā profesionālo spēju. Izpildot savus profesionālos darba pienākumus, prasītāja pilnīgi pārvalda valsts valodu, pretējā gadījumā viņa nevarētu veikt savus darba pienākumus 22 gadu garumā Valsts policijā.

2019.gada 4.jūnijā galvenā speciāliste pirms darba līguma attiecību izbeigšanās ienesa prasītājas kabinetā /Nosaukums/ 2019.gada 3.jūnija vēstuli Nr.20/286072 par valsts valodas apliecības iesniegšanu, kurā bija prasība līdz 2019.gada 10.jūnijam iesniegt valsts valodas B līmeņa 2. pakāpes apliecību /Nosaukums/ Personāla pārvaldē, proti, galvenajai speciālistei /pers. I/.

2019. gada 10. jūnijā prasītāja atnesa galvenajai speciālistei izziņu no mācību centra, ka prasītāja mācās, lai iegūtu augstāko kategoriju ar turpmāku eksāmena kārtošanu, kā arī nosūtīja /Nosaukums/ priekšniekam vēstuli ar izziņas kopiju.

Strādājot /Nosaukums/no 1997. gada līdz 2012. gadam pret prasītāju nekad nebija pretenziju saistībā ar viņas izglītību, darba izpildi un valsts valodas zināšanām. Visu darbu prasītāja veica tikai valsts valodā. 2012. gadā prasītāja tika nelikumīgi atlaista no darba; atlaišanas iemesls bija nevis valsts valodas zināšanas un nevis nepilnības darba pienākumu veikšanā, bet gan vēlēšanās iekārtot darbā savus radus un paziņas bez attiecīgās izglītības un zināšanām gan attiecībā pret darbu, gan arī bez valsts valodas zināšanām.

Laikā, kamēr prasītāja nestrādāja, viņa Nodarbinātības valsts aģentūrā pabeidza valsts valodas kursus, kur apguva grāmatvedības datorprogrammu C1.

2014. gadā ar tiesas spriedumu prasītāja tika atjaunota darbā, taču viņai turpmāk bija jāveic nevis savi amata pienākumi, bet gan jauni. Faktiski šos pienākumus bija izdomājusi /Nosaukums/ Finanšu pārvaldes vadība kā pagaidu pienākumus, lai arī turpmāk mēģinātu atlaist prasītāju no darba. Tādēļ, ka īsi pirms prasītājas atlaišanas /Nosaukums/tika pieņemti savi cilvēki un līdz ar to pēc štatu saraksta darbinieku skaits bija pārāk liels. Tika pieņemta Ž.S., kurai vispār nav attiecīgas izglītības. Sakarā ar to prasītājas sākotnējos amata pienākumus uzticēja veikt viņai. Pēc tam darbā pieņēma /amats/, kurai vispār nav zināšanu un kura nesaprot valsts valodu un savus darba pienākumus, taču joprojām veic prasītājas pienākumus, kurus prasītāja pildīja līdz nelikumīgajai atlaišanai no darba. Tādēļ no /Nosaukums/vadības puses, atjaunojot prasītāju darbā pamatojoties uz tiesas spriedumu, tika piešauts būtisks pārkāpums tiesas sprieduma izpildē, kā arī pārkāpts Darba likuma 124., 125. pants.

Turklāt kopš prasītājas atjaunošanas darbā no darba devēja puses sākās nievājoša izturēšanās un spiediens uz prasītāju, kā arī dažāda faktu sagrozīšana, cenšoties panākt, lai prasītāja aizietu no darba pēc pašas vēlēšanās, kas ir Darba likuma 29. panta būtisks pārkāpums. Tika uzstāts, lai prasītāja pieņemtu dokumentus ar nepareizām summām, kā arī tādām, kas ir pretrunā ar PVN likuma 125. panta prasībām. Tas tika un tiek darīts sakarā ar to, ka /Nosaukums/ štati tika nokomplektēti ar savām paziņām, radiem un draugiem. Faktiski, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 8. punktu, bija jāatlaiž darbinieks, kurš tika pieņemts darbā, proti, Ļ. G.

Prasītāja norādīja, ka atlaist viņu par kaut kādiem darba pārkāpumiem nevarēja, jo viņa zina un saprot savu darbu. Par to liecina liecinieču /pers. K/ un /pers. L/ liecības krimināllietā Nr. 11819000715.

Tiklīdz prasītāja atsāka darbu, pēc viena mēneša, proti, 2014. gada 21. jūlijā, prasītāja tika norīkota aizvietot vecāko /amats/uz atvaļinājuma laiku.

Atestācijā, kura tiek veikta organizācijā ik gadu, prasītāja norāda to dokumentu skaitu, kurus viņa nodevusi atpakaļ labošanai. Uz visām kļūdām dokumentos prasītāja rakstiski norāda materiāli atbildīgām personām , kā arī sniedz mutiskos paskaidrojumus, faktiski tādējādi apmācot viņus. Tas vien jau liecina par to, ka prasītāja pārvalda valsts valodu. Prasītājai ir profesionālā izglītība, viņa zina likumus un viņai ir milzīga pieredze /amats/ dokumentu izpratnē. Prasītājai cenšas nepamatoti pazemināt atestāciju, pamatojoties uz tiesas spriedumu izpildi naudas līdzekļu izņemšanā, taču agrāk šī pienākuma izpilde ietilpa vecākās grāmatvedes pienākumos, un prasītājai ir jājautā , kur atrodas dokumenti un kādēļ viņa tos savlaicīgi neizpildīja no savas puses. Ir izņemtie naudas līdzekļi, kas skaitās no 1986. gada, un par tiem nav ne tiesas spriedumu, ne izpildu rakstu. No savas puses bez attiecīgiem dokumentiem prasītāja nevar sastādīt grāmatvedības izziņas naudas līdzekļu pārskaitīšanai. Attiecībā uz izņemtajiem naudas līdzekļiem prasītājai pēc nodošanas akta tika izdotas tikai dokumentu kopijas, kuras nebija apliecinātas un uz kurām nebija norādīts "Kopija pareiza".

Attiecībā uz atestāciju prasītājai tika norādīts arī uz to, ka viņa nekomunicē ar priekšniecību. Prasītāja prasības pieteikumā norādīja argumentus, kādēļ neapmeklē kopā ar priekšniekiem iedzeršanas pasākumus un banketus.

2018. gada 7. septembrī /pers. L/ bez darba devēja pavēles/rīkojuma patvaļīgi nolēma mainīt prasītājas amata pienākumus un nosūtīja prasītājai uz e-pastu neapstiprinātus amata pienākumus. Tas ir Darba likuma 51. panta trešās daļas būtisks pārkāpums. Tādas darbības jau veica prasītājas bijusī tiešā priekšniece /amats/ /pers. M/; tās tika apstrīdētas tiesā, un pamatojoties uz tiesas spriedumu, prasītāja tika atjaunota darbā. Iepazinusies ar neapstiprinātiem amata pienākumiem, prasītāja saprata, ka tā ir krāpšanās, lai viņu iegāztu. Amata pienākumos norādīto 10.2.1. punktu prasītāja nespēs izpildīt, jo programmā *HORIZON* viņai nav piekļuves darba moduli *Realizācija* (nav pieslēguma), kā arī nevarēs izpildīt 10.2.4. punktu, jo /Nosaukums/ uzskaitē nav dienesta dzīvnieku. Par to prasītāja uzreiz informēja /pers. L/ un šo dokumentu prasītāja neparakstīja. No /pers. L/ prasītāja saņēma draudus, ka tas ietekmēs viņas atestāciju.

2019. gada 28. jūnijā plkst.10.45 prasītājai uz kabinetu tika atnesta /Nosaukums/ 2019. gada 20. jūnija izziņa Nr. 20/42-1085-IP, kurā norādīts, ka prasītāja strādā /Nosaukums/ no 2014. gada 18. jūnija, nevis no 1997. gada 4. augusta, un ka ir atbrīvota no darba, pamatojoties uz /Nosaukums/ 2019. gada 19. jūnija pavēli Nr. 3837.

2014. gadā prasītāja tika atjaunota darbā saskaņā ar tiesas spriedumu, nevis pieņemta darbā, līdz ar to prasītājai nav pārtraukuma darbā. Tajā pašā dienā prasītāja to uzrakstīja /Nosaukums/. Šī informācija ir sagrozīta, lai nemaksātu prasītājai atlaišanas pabalstu, kas paredzēts Darba likuma 112. panta 4. punktā, kā arī lai neapmaksātu prasītājai pienākošos atvaļinājumus, kurus darba devējs nav ņēmis vērā, kā arī veicot aprēķinu, prasītājas piespiedu darba kavējumu darba devēja vainas dēļ.

/Nosaukums/ Personāla uzskaites un lietvedības biroja personāldaļa, norādot, ka prasītāja strādāja kopš 2014. gada, neskaita faktisko darba laiku, un proti, no 1997. gada, tādējādi prasītājai noteiktā darba alga tiek samazināta uz darba stāža rēķina, un tas ir būtisks pārkāpums.

Bez tam pavēle nevar tik parakstīta agrāk nekā likumā noteiktais uzteikuma apstrīdēšanas termiņš (Darba likuma 122. pants). Tas arī tiek darīts apzināti, lai samazinātu pārsūdzēšanas termiņu. Tas prasītāju vedina uz secinājumu, ka /Nosaukums/ vairs nav krietnu cilvēku, tajā strādā krāpnieki, kas vilto dokumentus, sagroza informāciju, datus un likumus.

[1.1.] Atsaucoties uz Darba likuma 122. pantu, 51. panta trešo daļu, 112. panta 4. punktu, 124., 125., 126., 29., 95., 96. pantu, 101. panta pirmās daļas 6. punktu, 29. panta astoto daļu, 152. panta pirmās daļas 4. punktu, prasītāja lūdza tiesu:

1. atzīt uzteikumu no darba devēja puses par spēkā neesošu, kā arī atsaukt un atzīt par spēkā neesošu /Nosaukums/ 2019. gada 19. jūnija pavēli Nr. 3837, uz kura pamata prasītājai jābūt atlaistai;
2. atjaunot prasītāju darbā /Nosaukums/ līdzšinējā /amats/ amatā;
3. piedzīt no darba devēja prasītājas labā morālo zaudējumu 30 000 EUR, kuru darba devējs nodara prasītājai nicīgas izturēšanās, falsificēšanas, apmelošanas, dokumentu viltošanas rezultātā un neļaujot strādāt normālos un mierīgos apstākļos no 2012. gada, ar palielinājumu līdz lietas izskatīšanai;
4. uzlikt darba devējam par pienākumu nekavējoties izmaksāt prasītājai atbilstošu atlaišanas pabalstu un kompensāciju par neizmantotajiem atvaļinājumiem, ko darba devējs nebija aprēķinājis un atlīdzinājis prasītājai par piespiedu darba kavējumu darba devēja vainas dēļ.

[1.2.] Lietas izskatīšanas gaitā prasītāja iesniedza tiesai prasības pieteikuma papildinājumus ar precizējumu, norādot, ka darba devējs pretēji Darba likuma 152. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajam neizmaksāja prasītājai pienākošos kompensācijas summu par darba piespiedu kavējuma laiku no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 17. jūnijam un prasītājai netika piešķirts atvaļinājums par piespiedu kavējuma laiku, tādēļ kavējuma gadījumā kompensācijas summa pieaug. Prasītāja aprēķinājusi kompensācijas summu par neizmantoto atvaļinājumu par darba piespiedu kavējuma laiku 2012., 2013. un 2014. gadā 1 730,62 EUR.

Bez tam sakarā ar atjaunošanu darbā prasītāja ir pilnīgi atmaksājusi valstij bezdarbnieka pabalstu 1 708,85 EUR, kuru darba devējs kā vainīga puse, pamatojoties uz tiesas spriedumu, prasītājai neatlīdzināja. Bezdarbnieka pabalsts netiktu skaitīts, ja prasītāja to nebūtu atmaksājusi valstij. Šajā gadījumā bezdarbnieka pabalsta summa 1 708,85 EUR apmērā ir materiālie zaudējumi, kuri prasītājai tika nodarīti no darba devēja puses, 2012.gadā prasītāju nelikumīgi atlaižot no darba.

[1.3.] Prasītāja lūdza uzlikt darba devējam par pienākumu atlīdzināt prasītājai naudas summu 1 730,62 EUR par neizmantoto atvaļinājumu darba piespiedu kavējuma laikā no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 17. jūnijam (ieskaitot) un materiālo zaudējumu summu 1 708,85 EUR.

Bez tam prasītāja lūdza piedzīt no /Nosaukums/materiālos zaudējumus par savlaicīgi neizmaksāto kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu 0,7 % dienā no kompensācijas summas, sākot no 2019. gada 15. jūlija par katru nokavēto dienu.

Turklāt par /Nosaukums/apzināti radītiem darba apstākļiem, kas neļāva izmantot gadskārtējo atvaļinājumu, lūdza piedzīt no /Nosaukums/morālos zaudējumus 5 000 EUR.

[2] Atbildētājs /Nosaukums/iesniedza tiesai rakstveida paskaidrojumu par celto prasību, norādot, ka prasītājas prasību neatzīst pilnībā, šādu apsvērumu dēļ.

Prasītājai /Nosaukums/uzteica darba tiesiskās attiecības, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu (darbiniekam nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai), proti, prasītāja nebija iesniegusi derīgu valsts valodas prasmi apliecinošu apliecību.

Latvijas Republikas Satversmes 4. un 104. panta un Valsts valodas likuma regulējuma mērķis ir latviešu valodas kā valsts valodas aizsardzība. Līdzīga prakse ir attīstīta un nav atzīstama par diskriminējošu arī citās pasaules valstīs. Viens no Valsts valodas likuma mērķiem ir nodrošināt tiesības brīvi lietot latviešu valodu jebkurā dzīves jomā visā Latvijas teritorijā. Valsts valodas likuma 6. panta pirmā daļa noteic, ka valsts un pašvaldību iestāžu, tiesu un tiesu sistēmai piederīgo iestāžu, valsts un pašvaldību uzņēmumu, kā arī to uzņēmējdarbību darbiniekiem, kurās lielākā kapitāla daļa pieder valstij vai pašvaldībai, jāprot un jālieto valsts valoda tādā apjomā, kāds nepieciešams viņu profesionālo un amata pienākumu veikšanai. Ministru kabineta 2009. gada 7. jūlija noteikumu Nr. 733 "Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu, valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.733) 1. pielikums paredz amata nepieciešamo valsts valodas prasmes līmeni. Prasītājas ieņemamajam amatam atbilst valsts valodas prasmes līmenis B2.

Prasītāja norādīja, ka /Nosaukums/strādā /amats/ amatā no 1997.gada un viņai bija atbilstoša izglītība un valsts valodas zināšanas.

Iekārtojoties darbā /Nosaukums/, prasītāja iesniedza valsts valodas prasmes apliecību Nr. 311910, izdotu 1996. gada 7. maijā, kurā norādīts, ka prasītāja ieguvusi augstāko valsts valodas prasmes līmeni. Apliecības iesniegšanas brīdī darba devējam neradās šaubas par tās autentiskumu.

2014. gada 26. septembrī un 29. septembrī Valsts valodas centra vecākā inspektore veica prasītājas valsts valodas zināšanu pārbaudi un konstatēja, ka prasītāja nelieto valsts valodu tādā apmērā, kāds nepieciešams viņas profesionālo un amata pienākumu veikšanai, atbilstoši MK noteikumiem Nr. 733.

2014. gada 26. septembrī Valsts valodas centrs sniedza atzinumu, ka Valsts valodas centrā nav ziņu par to, ka Daugavpils rajona pastāvīgā atestācijas komisija būtu izsniegusi augstākās pakāpes valsts valodas prasmes apliecību Nr. 311910.

/Nosaukums/ 2014. gada 14. novembrī nosūtīja prasītājai vēstuli Nr. 20/31188 "Par valsts valodas apliecības iesniegšanu", kurā noteica termiņu valsts valodas B līmeņa 2. pakāpes apliecības iesniegšanai līdz 2015. gada 13. janvārim. Norādītajā termiņā prasītāja atbilstošu amata prasībām valsts valodas apliecību neiesniedza, taču /Nosaukums/tapa zināms, ka ir uzsākts kriminālprocess Nr. 11819000715 par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā, t.i., par viltota dokumenta izmantošanu.

Ņemot vērā uzsākto kriminālprocesu Nr. 11819000715 un ievērojot Kriminālprocesa likuma 19. panta pirmo daļu, kas noteic, ka neviena persona netiek uzskatīta par vainīgu, kamēr tās vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā netiek konstatēta šajā likumā noteiktajā kārtībā, /Nosaukums/neuzsāka darba attiecību pārtraukšanu ar prasītāju līdz brīdim, kamēr tiks pabeigts uzsāktais kriminālprocess.

Ar Daugavpils tiesas 2018. gada 21. septembra spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715, kurš stājies likumīgā spēkā 2019. gada 17. maijā, tika atzīts, ka prasītājas iesniegtā darba devējam valsts valodas prasmi apliecinošā apliecība Nr. 311910 ir viltota, līdz ar to /Nosaukums/ 2019. gada 3. jūnijā nosūtīja prasītājai vēstuli Nr. 20/286072 "Par valsts valodas apliecības iesniegšanu", kuru prasītāja saņēma pret parakstu 2019. gada 4. jūnijā. Termiņš valsts valodas apliecības iesniegšanai tika noteikts 2019. gada 10. jūnijs.

Tā kā valsts valodas apliecību prasītāja neiesniedza, tad 2019. gada 12. jūnijā tika sagatavots un 2019. gada 14. jūnijā prasītājai pret parakstu izsniegts darba līguma uzteikums, saskaņā ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu, ievērojot Darba likuma 103. panta pirmās daļas 3. punkta nosacījumu, kurš paredz uzteikuma termiņu – vienu mēnesi, līdz ar ko prasītājai pēdējā darba diena tika noteikta 2019. gada 15. jūlijs. Sakarā ar izsniegto uzteikumu 2019. gada 19. jūnijā tika izdota pavēle Nr. 3837 "Personālsastāva" par prasītājas atbrīvošanu no darba.

2019. gada 1. jūlijā /Nosaukums/ saņēma prasītājas iesniegumu ar lūgumu /Nosaukums/2019. gada 19. jūnija pavēlē Nr. 3837 "Personālsastāva" pārbaudīt un izlabot kļūdu sakarā ar to, ka prasītāja strādā /Nosaukums/ no 1997. gada 4. augusta nevis no 2014. gada 18. jūnija. /Nosaukums/ pārbaudīja prasītājas iesniegumā minēto un konstatēja, ka /Nosaukums/ 2019. gada 19. jūnija pavēlē Nr. 3837 "Personālsastāva" ir ieviesusies kļūda, kurā norādīts, ka prasītājai izmaksājams atlaišanas pabalsts saskaņā ar Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma 17. panta pirmās daļas 3. punktu. /Nosaukums/ ir veikusi kļūdas labojumu ar /Nosaukums/ 2019. gada 1. jūlija pavēli Nr. 4043 "Par grozījumiem 2019. gada 19. jūnija pavēlē Nr. 3837", norādot, ka prasītājai izmaksājams atlaišanas pabalsts saskaņā ar Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma 17. panta pirmās daļas 4. punktu.

Prasītāja prasības pieteikumā uztur argumentu, ka viņai ir likumīgi iegūta valsts valodas prasmes apliecība, kas ar pretlikumīgu spriedumu izņemta.

Ar spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715 nodibināts, ka prasītāja iesniegusi /Nosaukums/ viltotu valsts valodas prasmes apliecību. Ar Valsts Tiesu ekspertīžu biroja 2015. gada 6. jūlija atzinumu Nr. 15-651 krimināllietā konstatēts, ka valsts valodas prasmes apliecības ar Nr. 311910 uz prasītājas vārda veidlapa neatbilst Valsts valodas centra iesniegtajam veidlapas paraugam.

Saskaņā ar krimināllietā Nr. 11819000715 konstatēto, ka no subjektīvās puses prasītāja noziedzīgu nodarījumu izdarījusi ar tiešu nodomu, t.i., izdarot viltota dokumenta izmantošanu, prasītāja apzinājās, ka viņa izmanto tieši šādu – viltotu dokumentu, kas piešķir tiesības. Līdz ar to prasītāja, gan iesniedzot sākotnēji viltoto dokumentu, gan saņemot /Nosaukums/ vēstules ar lūgumu iesniegt Valsts valodas apliecinošu dokumentu, apzinājās, ka valsts valodas prasmi apliecinošā apliecība Nr. 311910 ir viltota, proti, prasītāja apzinājusies, ka viņai nav tiesiska dokumenta, kas apliecinātu valsts valodas prasmi. Prasītāja, saņemot 2014. gada 14. novembra vēstuli, proti, no brīža, kad arī darba devējs konstatējis, ka prasītāja nepārvalda valsts valodu normatīvajos aktos noteiktajā apjomā, vairāk nekā četru gadu laikā nav ieguvusi tiesisku valsts valodas prasmes apliecību atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajam līmenim.

/Nosaukums/ kā darba devējam ir pienākums ievērot likumu prasības, kā arī pienākums prasīt likumu ievērošanu no saviem darbiniekiem. /Nosaukums/ bija pamats atbrīvot prasītāju no darba, ja darbiniecei nav nepieciešamo valsts valodas zināšanu.

Ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 41.[1] pantā noteikto, /Nosaukums/, nodarbinot darbinieku bez valsts valodas zināšanu apliecinoša dokumenta, pārkāpj normatīvo aktu prasības un var tikt saukta pie administratīvās atbildības, līdz ar to, uzzinot par to, ka prasītājas iesniegtā valsts valodas prasmes apliecība Nr. 311910 ir viltota, ko ir atzinusi tiesa, /Nosaukums/ nekavējoties bija jāizbeidz darba tiesiskās attiecības ar prasītāju.

/Nosaukums/ 2014. gada 14. novembrī bija nosūtījusi prasītājai vēstuli Nr. 20/31188 "par valsts valodas apliecības iesniegšanu", kurā noteica termiņu valsts valodas B līmeņa 2. pakāpes apliecības iesniegšanai 2015. gada 13. janvāri, un arī 2019. gada 3. jūnijā /Nosaukums/ nosūtīja prasītājai vēstuli Nr. 20/286072 "Par valsts valodas apliecības iesniegšanu", kurā lūgts līdz 2019. gada 10. jūnijam iesniegt valsts valodas prasmi apliecinošus dokumentus, lai varētu lemt par prasītājas atbilstību ieņemamajam amatam.

Prasītāja atbrīvota no darba pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas 6.punkta, t.i., darbiniekiem nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai. Darbinieka atbilstība amatam izpaužas ne tikai ar prioritārajām prasībām (piemēram, izglītība, sertifikāti un darba pieredze), bet arī vairāku īpašu amata pienākumu izpildei nepieciešamo prasmju līmeni, šajā gadījumā valsts valodas prasmes atbilstošs līmenis. Tikai tad darbinieks var pilnvērtīgi pildīt savus amata pienākumus. Apstāklis, ka prasītāja ar viltota dokumenta izmantošanu, uzdodot šādu dokumentu par īstu, prettiesiski ilgstoši atradās darbā, kura veikšanai nav atbilstošu amatam valsts valodas prasmju un valsts valodas prasmes apliecinošas apliecības, nav pamats, lai, noskaidrojoties objektīvajai patiesībai, arī turpmāk neievērotu likumu. Prasītājas arguments, ka viņa, bez pietiekamām profesionālām spējām ilgstoši pildot darba pienākumus, var arī turpmāk pildīt šos pienākumus, ir aplams.

/Nosaukums/ nav pieļāvusi atšķirīgu attieksmi pret prasītāju, kas varētu būt par pamatu prasītājai prasīt atlīdzību par morālo kaitējumu Darba likuma 29. panta astotās daļas kārtībā. Valsts valodas prasmes apliecības iesniegšana darba devējam ir likumā noteikta prasība un piemērojama visiem darbiniekiem vienlīdzīgi. Prasītāja pati ir pieļāvusi likuma pārkāpumu, izmantojot viltotu valsts valodas prasmes apliecību, kas ir pierādīts ar Daugavpils tiesas spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715. Darba likums, un konkrēti – Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punkts paredz iespēju atbrīvot no darba darbinieku, ja viņam nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai. Darba līguma uzteikums ir tiesiski pamatots un atbilst noteiktajai darba līguma uzteikšanas kārtībai. /Nosaukums/, atlaižot darbinieku no darba, ir ievērojusi Darba likumā noteiktās prasības. Prasītāja nav atestēta atbilstoši valodas prasmes B pakāpes prasībām, līdz ar to prasītājas apgalvojumi, ka viņa pietiekami pārvalda latviešu valodu, ir nepamatoti. Ņemot vērā to, ka darba līguma uzteikums prasītājam izteikts pamatoti, /Nosaukums/ ieskatā nav pamata to atzīt par spēkā neesošu un atjaunot prasītāju darbā, līdz ar to prasītājai nav arī tiesību uz kaitējuma, kas prasītājas ieskatā, radies ar piespiedu darba kavējumu darba devēja vainas dēļ, un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Atbildētājs uzskata, ka prasība ir noraidāma pilnībā.

[2.1.] Pēc prasības pieteikuma papildinājumu saņemšanas atbildētājs iesniedza paskaidrojumus par šiem papildinājumiem, iebilstot prasītājas norādītajam, ka /Nosaukums/nav izpildījusi saistības un nav izmaksājusi pienākošos kompensācijas summu par piespiedu kavējuma laikā neizmantotajiem atvaļinājumiem laika posmā no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 17. jūnijam.

/Nosaukums/, atjaunojot prasītāju amatā, izpildīja Latgales apgabaltiesas 2014. gada 30. aprīļa spriedumu civillietā Nr. C12102213, ko apliecina /Nosaukums/Finanšu pārvaldes 2019. gada 4. oktobra izziņa Nr. 20/7-510571.

Prasītājai ikgadējie atvaļinājumi tika piešķirti atbilstoši nostrādātajam laika periodam, sākot no 2014. gada 18. jūnija, kad prasītāja tika atjaunota iepriekšējā amatā, pamatojoties uz Latgales apgabaltiesas 2014. gada 30. aprīļa spriedumu civillietā Nr. C12102213. Prasītājas lūgums izmaksāt kompensāciju par to, ka netika piešķirti atvaļinājumi par laika periodu no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 17. jūnijam, nav pamatoti, jo par visu piespiedu kavējuma laika periodu tika izmaksāta atlīdzība saskaņā ar minēto Latgales apgabaltiesas spriedumu. Atlīdzība par piespiedu kavējumu no 2012. gada 11. decembra līdz 2014.gada 30.aprīlim, kopā par 16 mēnešiem un 19 dienām, tika aprēķināta 9 525,11 EUR, ņemot vērā prasītājas vidējo izpeļņu 572,65 EUR.

Par laika periodu no 2014. gada 1. maija līdz 2014. gada 17. jūnijam prasītājai tika izmaksāta atlīdzība par piespiedu kavējumu, saskaņā ar /Nosaukums/ 2014. gada 19. jūnija pavēli Nr. 2332 "Personālsastāva".

Pēc prasītājas atjaunošanas amatā ikgadējais apmaksātais atvaļinājums prasītājai tika piešķirts katru gadu. Atvaļinājuma perioda uzskaite tika uzsākta no atjaunošanas amatā dienas, proti, ar 2014. gada 18. jūniju.

Ņemot vērā Darba likuma 31. pantā noteikto, šai prasītājas prasībai ir iestājies noilgums, jo ir pagājuši vairāk nekā pieci gadi, kuru laikā prasītāja nav izteikusi pretenzijas, ka arī nav lūgusi piešķirt atvaļinājumu par iepriekš minēto laika periodu.

Atjaunojot prasītāju amatā, prasītājai ar 2014. gada 18. jūniju, pamatojoties uz Ministru kabineta 2013. gada 29. janvāra noteikumiem Nr. 66 "Noteikumi par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku darba samaksu un tās noteikšanas kārtību" (turpmāk – MK noteikumi Nr. 66), tika noteikta 14. amatu saime, III A līmenis un 9. mēnešalgu grupa, piešķirta 3. kategorija, ņemot par pamatu prasītājas profesionālo pieredzi (nostrādātos gadus).

Pamatojoties uz 2015. gada 8. janvāra novērtēšanas rezultātiem, kura vērtējums bija "Jāpilnveido", prasītājai tika mainīta 9. mēnešalgu grupas 3. kategorija uz 9. mēnešalgu grupas 2. kategoriju, atbilstoši MK noteikumu Nr. 66 4. pielikumam, kurā noteikts: ja profesionālā pieredze ir vairāk par 3 gadiem, bet darba izpildes novērtējums – jāpilnveido, darbiniekam tiek piešķirta mēnešalgu grupas 2. kategorija. Pamatojoties uz Ministru kabineta 2012. gada 10. jūlija noteikumiem Nr. 494 "Noteikumi par valsts tiešās pārvaldes iestādēs nodarbināto darba izpildes novērtēšanu" (turpmāk – MK noteikumi Nr. 494), darbinieku novērtēšana notiek ik gadu, taču prasītājas gada darba rezultātu novērtējums nav mainījies, līdz ar to arī nav mainījusies mēnešalgu grupas kategorija. Ar darba novērtējumiem prasītāja ir iepazinusies. MK noteikumu Nr. 494 VII. sadaļā paredzēta novērtēšanas rezultātu apstrīdēšanas kārtība. Šo noteikumu 48. punkts paredz, ka novērtēšanas rezultātu piecu darbdienu laikā var apstrīdēt, iesniedzot rakstisku iesniegumu iestādes vadītājam. Prasītāja nav izmantojusi savas tiesības un sava darba novērtējumu rakstiski nav apstrīdējusi, līdz ar to ir piekritusi sava darba novērtējumam – "jāpilnveido".

Mēnešalga darbiniekiem tiek noteikta, ņemot vērā darbinieka novērtējumu attiecīgajā periodā un ar /Nosaukums/pavēli noteiktās maksimālās mēnešalgas apmēru attiecīgajai mēnešalgu grupai un kategorijai. Noteiktās mēnešalgas apmēru prasītāja nav apstrīdējusi, bet mainoties mēnešalgai, prasītāja ir noslēgusi vienošanos ar darba devēju par grozījumiem 2014. gada 12. jūnija darba līgumā Nr. 952-d, līdz ar to ir piekritusi noteiktajam mēnešalgas apmēram.

[3] Tiesas sēdē prasītāja prasību uzturēja, atkārtoja prasības pieteikumā un tā papildinājumos un precizējumos izklāstītos argumentus, kā arī izklāstīja savu viedokli par /Nosaukums/ darbu, kurā prasītāja saskata dažādas nelikumības un trūkumus, /Nosaukums/ iekšējo noteikumu (ētikas kodeksa) prasību neievērošanu no darba devēja puses.

Prasītāja uzskata par falsificētām /Nosaukums/iesniegtās pavēles par viņas darba algu, jo tās nav noformētas atbilstoši normatīvo aktu prasībām par dokumentu noformēšanu un neviena pavēle nesatur atcelto pavēļu numurus. 2019. gada 23. decembra izziņā par viņas vidējo darba samaksu norādīta viņas vidējā amatalga, nevis izpeļņa, kas neatbilst Darba likuma 74. un 75. pantā noteiktajam.

Viņa netika atjaunota darbā iepriekšējā amatā, tādējādi pārkāpts Darba likums un tiesas spriedums. Viņai tika paziņots, ka viņas amata neesot, taču tie pienākumi bija sadalīti starp divām personām, kas bija pieņemtas darbā pazīšanās dēļ, turklāt viena no šīm personām vispār nepārvalda valsts valodu. Savukārt prasītājai ir nepieciešamā izglītība un prasmes, viņai ir divi diplomi, neformālā izglītība, prasītāja ikreiz aizvietoja vecāko grāmatvedi viņas prombūtnē, un nekādu pretenziju nebija, taču tas netika iekļauts novērtējumā. 22 gadu garumā nebija pretenziju arī par valsts valodas zināšanām. Valsts valodas centra amatpersonas, veicot pārbaudes, nokopēja prasītājas valsts valodas zināšanu apliecību, un pretenzijas par to nebija izteiktas. Krimināllieta pret prasītāju bija safabricēta, bija jāvēršas nevis pret prasītāju, bet gan pret personu, kas šo apliecību prasītājai izsniedza.

Prasītāja uzskata, ka viņas darba novērtējumā izpaudās vajāšana no darba devēja puses, kā rezultātā viņai tika samazināta darba alga. Prasītāja iebilda pret novērtējumu, tomēr to neapstrīdēja, jo zināja, ka viņas iebildumi tiks noraidīti. Uzskata, ka vadības komentāri pie novērtējuma ir nepamatoti un viņas darba novērtējums pazemināts nepamatoti. Viņai tika uzdots vest izņemtās mantas sarakstus, kaut gan šāds pienākums nav ietverts viņas amata aprakstā.

Prasītāja apstrīdēja tiesā viņai piemērotos disciplinārsodus, un pēc atjaunošanas darbā sākās viņas vajāšana. Prasītāja ļoti nopietni izturas pret savu darbu, tā veikšanai nepieciešams miers, citādi viņa var pieļaut kļūdas. Veicot darbu, prasītāja konstatēja, ka ir pazuduši tiesu nolēmumi, izpildu raksti, tādēļ viņa nevar veikt ieturējumus, un viņa norādīja darba devējam uz kļūdām dokumentos, līgumos, aktos. Prasītāja arī atklāja lielu degvielas iztrūkumu, kuru nepiekrita norakstīt, un tad viņai tika mainīti darba pienākumi.

2010. gadā pret prasītāju tika veikta provokācija: viņai uz kabinetu atnesa un nolika uz galda aploksni ar monētām kā lietiskiem pierādījumiem, taču viņa šo aploksni neatvēra un atdeva sekretārei, lai nosūta atpakaļ, un paziņoja savai priekšniecei.

Darba devēja uzteikumā norādīts, ka prasītāja atbrīvota no darba, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu, taču atbildētājs savos paskaidrojumos nonāk pretrunā pats ar sevi, atzīstot, ka ir labojis kļūdu pavēlē pēc prasītājas lūguma. Prasītāja uzskata, ka līdz ar to nevar piemērot šo Darba likuma normu attiecībā uz prasītāju, bet ir jāatlaiž darbinieks, kas pieļāva kļūdas.

Atzina, ka netika iesniegusi darba devējam apliecību par valsts valodas zināšanās B2 līmenī, taču uzsvēra, ka iesniedza darba devējam izziņu par to, ka apmeklē valsts valodas mācības.

Prasītāja nepiekrīt atbildētāja viedoklim, ka viņai nebija jāpiešķir atvaļinājums par darba piespiedu kavējuma laiku. Viņa pati sevi pārstāvēja tiesās, un prasītāja to uzskata par darbu. Uzskata, ka darba devējam jāizmaksā viņai kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu par 2012., 2013. un 2014. gadu.

Atzina, ka atlaišanas pabalsts viņai tika izmaksāts 4 mēnešalgu apmērā.

Attiecībā uz prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu lūdza piedzīt no atbildētāja morālā kaitējuma atlīdzību 30 000 EUR + 5 000 EUR = 35 000 EUR kopsummā par vajāšanām no darba devēja puses pēc viņas atjaunošanas darbā, kas radīja prasītājai morālu satricinājumu. Paskaidroja, ka šādu morālā kaitējuma atlīdzības apmēru uzskata par atbilstošu.

Paskaidroja, ka prasījums par procentu piedziņu 0,7 % dienā no kompensācijas summas ir nokavējuma procenti, kas aprēķināmi tāpat, kā tie noteikti /Nosaukums/ noslēgtajos saimnieciskajos līgumos ar firmām, un tos prasītāja prasa saistībā ar inflāciju.

[4] Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina, atkārtoja rakstveida paskaidrojumos izklāstītos apsvērumus un argumentus, kā arī paskaidroja, ka prasītāja tika atjaunota darbā ar to pašu kategoriju, savukārt darba algu nosaka tiešais priekšnieks saskaņā ar pavēli par attiecīgo kategoriju amatalgām, un tā nedrīkst pārsniegt maksimālo, kāda noteikta pavēlē. Prasītājai neizteica pretenzijas, parakstīja darba līgumu un vēlāk vienošanās par algas izmaiņām, no kā secināms, ka prasītāja piekrita kategorijas maiņai no 2. uz 3. Kategorijas izmaiņas notika, ievērojot novērtējumā secināto (ka prasītājai jāpilnveido savas prasmes).

Pēc prasītājas darba novērtēšanas vērtējums bija – "jāpilnveido", un tikai daļa no prasītājas veicamajiem pienākumiem tiek pildīti pilnā apjomā, kā arī bija norādīts, ka jāpilnveido valsts valodas zināšanas. Ministru kabineta 2012. gada 10. jūlija noteikumos Nr. 494 paredzēta kārtība, kādā var apstrīdēt šo priekšniecības novērtējumu (iesniedzot sūdzību iestādes, vadītājam kurš pieņem galīgo lēmumu).

Uzskata, ka nav bijis pret prasītāju vērstas vajāšanas no darba devēja puses.

Prasītājai bija piešķirts atsevišķs kabinets un nodrošināta iespēja pildīt savus pienākumus.

Darba devēja uzteikums pamatots uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 6. punktu, proti, prasītāja neiesniedza valsts valodas apliecību atbilstoši noteiktajam. Darbinieka spējas ietver ne tikai profesionālās spējas; valsts valodas zināšanas ir obligāta prasība darbiniekam valsts iestādē. To noteic Valsts valodas likums un Ministru kabineta noteikumi; grāmatvedim valsts valodas zināšanu līmenim jābūt B2. Kamēr darba devējam nebija šaubu par valsts valodas apliecības īstumu, prasītājai netika uzteikts darba līgums, kaut arī Valsts valodas centra pārbaudē tika konstatēts, ka prasītājas valodas zināšanas neatbilst attiecīgajai kategorijai.

Nav bijis nekādas apmelošanas vai dokumentu viltošanas. Kad darba devējam radās šaubas par prasītājas valodas zināšanām, tika izsaukta Valsts valodas centra inspekcija, kura veica pārbaudi, tika sastādīti protokoli. Pēc šīs pārbaudes prasītājai bija iespējams 3 gadu garumā apgūt valodu, nokārtot eksāmenu un iesniegt darba devējam apliecību.

Atbildētājs uzskata par nepamatotu arī prasījumu par kompensāciju par neizmantotajiem atvaļinājumiem. Prasītāja lūdz piedzīt kompensāciju par neizmantotajiem atvaļinājumiem par laiku no 2012. gada līdz 2014. gadam. Tas ir laiks līdz prasītājas atjaunošanai darbā, un prasītājai tika izmaksātas visas ar spriedumu piedzītās summas par visu darba piespiedu kavējuma laiku. Atbildētājs uzskata, ka prasītājai nepienākas vēl atvaļinājums par šo laiku. Turklāt atbildētājs uzskata, ka šādam prasījumam ir iestājies Darba likumā noteiktais noilgums.

Lūdza prasību noraidīt.

M o t ī v u d

[5] Iepazinusies ar /pers. C/ prasības pieteikumu un tā papildinājumiem un precizējumiem, atbildētāja rakstveida paskaidrojumiem, uzklausījusi pušu mutiskos paskaidrojumus tiesas sēdē, novērtējusi tos kopsakarā ar lietā iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa secina, ka prasība noraidāma turpmāk izklāstīto apsvērumu dēļ.

[5.1.] Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014. gada 30. aprīļa spriedumu civillietā Nr. C12102213 (lietvedības Nr. CA-0121/14) /pers. C/ atjaunota iepriekšējā amatā par /Nosaukums/ pārvaldes Finanšu vadības nodaļas grāmatvedi. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2014. gada 12. jūnijā. Pamatojoties uz šo Latgales apgabaltiesas spriedumu, ar /Nosaukums/ priekšnieka 2014. gada 16. jūnija pavēli Nr. 2183 Personālsastāva /pers. C/ ar 2014. gada 18. jūniju atjaunota darbā /Nosaukums/ nodaļas/amats/amatā, nosakot viņai 9. mēnešalgu grupu un 3. kategoriju, ar mēnešalgu 600 EUR (lietas 1. sējums, 31. lapa).

Tiesai iesniegts 2014. gada 12. jūnijā starp darba devēju /Nosaukums/un darbinieci /pers. C/ noslēgts darba līgums Nr. 952d (lietas 2. sējums, 88.-89. lapa), saskaņā ar kuru prasītāja tika pieņemta darbā par /Nosaukums/ nodaļas /amats/ ar mēnešalgu 600 EUR, un 2016. gada 15.janvāra Vienošanās Nr. 415-d un 2017. gada Vienošanās Nr. 415-d par grozījumiem 2014. gada 12. jūnija darba līgumā Nr. 952-d, saskaņā ar kurām prasītājai noteikta mēnešalga attiecīgi 702 EUR no 2016. gada 1. janvāra un 715 EUR no 2017. gada 1. janvāra (lietas 2. sējums, 93., 94. lapa).

[5.2.] Tiesai iesniegts /Nosaukums/ 2019. gada 12. jūnija uzteikums Nr. 20/1033-IP "Par darba tiesisko attiecību uzteikumu /pers. C/" (lietas 1. sējums, 20.-21. lapa), ar kuru darba devējs uzteicis prasītājai darba līgumu, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu (darbiniekam nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai). Uzteikumā norādīts, ka ar spēkā stājušos Daugavpils tiesas spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715 prasītāja ir atzīta par vainīgu Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un prasītājas personas lietā nav derīga dokumenta, kas apliecina valsts valodas prasmes līmeni.

[5.3.] Saskaņā ar Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu, darba devējam ir tiesības rakstveidā uzteikt darba līgumu, ja darbiniekam nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai.

[5.4.] Prasītāja uzskata, ka uzteikums ir nepamatots, norādot, ka viņai ir nepieciešamā profesionālā izglītība un valsts valodas prasmes pārbaudi viņa tika nokārtojusi 1996. gadā, par ko viņai tika izsniegta valsts valodas augstākās pakāpes prasmes apliecība. Šī apliecība prasītājai tika izņemta 2015. gadā, bet krimināllieta pret viņu ir safabricēta.

[5.4.1.] Prasītāja ir iesniegusi tiesai diploma Nr. 017369 kopiju un izrakstu no semestra un eksaminācijas sarakstiem (lietas 1. sējums, 10. un 11. lapa). No šiem dokumentiem redzams, ka prasītāja ir mācījusies /Nosaukums/no 1994. gada līdz 1996. gadam specialitātē "Uzņēmuma ekonomika un prognozēšana" un mācību kursā iekļauts arī priekšmets – grāmatvedība, kurā prasītāja ir nokārtojusi ieskaiti.

Tiesai iesniegta arī /Nosaukums/diploma kopija, saskaņā ar kuru prasītāja ieguvusi šai mācību iestādē uzņēmējdarbības vadītāja kvalifikāciju (lietas 1. sējums, 12. lapa), apliecības sērija FMC Nr. 0444 kopiju (lietas 1. sējums, 14. lapa) par to, ka /pers. C/ Finanšu projektu aģentūras mācību centrā ir apguvusi neformālās izglītības programmu "121K Datorprasmes grāmatvedībā, programma 1C Grāmatvedība".

Šie dokumenti apstiprina, ka prasītājai ir bijusi pietiekoša profesionālā izglītība, lai strādātu /Nosaukums/ nodaļas /amats/ amatā, un atbildētājs šādu prasītājas profesionālo kvalifikāciju nav apstrīdējis.

[5.4.2.] Valsts valodas likuma 6. pants noteic, ka valsts un pašvaldību iestāžu, tiesu un tiesu sistēmai piederīgo iestāžu darbiniekiem jāprot un jālieto valsts valoda tādā apjomā, kāds nepieciešams viņu profesionālo un amata pienākumu veikšanai.

Savukārt profesionālo un amata pienākumu veikšanai nepieciešamo valsts valodas zināšanu apjomu valsts valodas likuma 6.panta pirmajā, otrajā un trešajā daļā minētajām personām un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību nosaka Ministru kabineta 2009.gada 7.jūlija noteikumi Nr.733 "Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu, valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi" (turpmāk – MK noteikumi Nr. 733).

Proti, prasītājai bez profesionālajām zināšanām /amats/ un prasmes pielietot šīs zināšanas nepieciešamas arī valsts valodas prasme, ko paredz attiecīgie Latvijas Republikā spēkā esošie normatīvie akti (Valsts valodas likums un Ministru kabineta noteikumi).

Saskaņā ar MK noteikumu Nr. 733 1. pielikumu, profesijai ar kodu 3313 01 "/amats/" un profesijai ar kodu 3313 10 "Materiālu uzskaites /amats/" nepieciešamais valsts valodas prasmes līmenis noteikts B2.

Saskaņā ar šo MK noteikumu Nr. 733 19. punktu, Valsts valodas prasmi apliecina Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas Valsts izglītības satura centra izsniegta valsts valodas prasmes apliecība. Valsts valodas prasmes apliecību persona uzrāda darba devējam.

[5.4.3.] Lietā nav strīda, ka, stājoties darbā /Nosaukums/, prasītāja tika uzrādījusi darba devējam (/Nosaukums/) valsts valodas prasmes apliecību, taču šī apliecība prasītājai tika izņemta 2015. gadā, un ar Daugavpils tiesas 2018. gada 21. septembra spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715 prasītāja tika atzīta par vainīgu Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā – viltota dokumenta, kas piešķir tiesības, izmantošanā. Ar šo spriedumu konstatēts, ka /pers. C/, iekārtojoties darbā /Nosaukums/par /amats/, ar mērķi strādāt šajā iestādē un apzinoties, ka nav ieguvusi attiecīgu valsts valodas prasmes apliecību, pamatojoties uz Valsts valodas prasmes atestācijas nolikumu, uzrādīja darba devējam viltotu augstākās pakāpes valsts valodas prasmes apliecību Nr. 311910.

Tiesa neņem vērā prasītājas argumentu, ka šo spriedumu viņa uzskata par safabricētu un vēlas to apstrīdēt.

Daugavpils tiesas spriedums krimināllietā Nr. 11819000715 pēc tā pārbaudīšanas apelācijas un kasācijas instancē nav atcelts un ir stājies likumīgā spēkā 2019. gada 17. maijā. Nav apšaubāms, ka prasītājai ir tiesības likumā noteiktā kārtībā apstrīdēt arī spēkā stājušos tiesas nolēmumu. Taču šobrīd minētais spriedums nav atcelts, līdz ar to spriedums krimināllietā Nr. 11819000715, kas ir stājies likumīgā spēkā, ir saistošs arī tiesai, izskatot šo civillietu, atbilstoši Civilprocesa likuma 96. panta trešajā daļā noteiktajam.

2019. gada 3. jūnijā darba devējs ir nosūtījis prasītājai lūgumu par valsts valodas apliecības iesniegšanu (lietas 1. sējums, 16. lapa), nosakot termiņu valsts valodas prasmi apliecinošus dokumentus līdz 2019. gada 10. jūnijam.

Prasītāja apstiprināja, ka nav iesniegusi darba devējam valsts valodas prasmes apliecību, kas būtu iegūta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, bet norādīja, ka iesniedza izziņu par to, ka apgūst valsts valodu. Tiesa atzīst, ka šis prasītājas norādītais fakts nedod pamatu secinājumam, ka prasītāja būtu pierādījusi savu valsts valodas prasmi atbilstoši likumā noteiktajam.

Prasītāja ir iesniegusi tiesai SIA "/nosaukums/" 2019. gada 4. jūnija izziņu par to, ka /pers. C/ mācās šai mācību centrā un pilnveido zināšanas valsts valodas C1 līmenim un apgūst programmu valsts valodas eksāmena kārtošanai augstākajam C1 līmenim (lietas 1. sējums, 17. lapa). Taču šī izziņa neapstiprina, ka prasītāja būtu apguvusi valsts valodu šādā (vai kādā citā) līmenī un viņai būtu izsniegts dokuments par valsts valodas prasmi, atbilstoši MK noteikumu Nr. 733 19. punktā noteiktajam.

[5.4.4.] Izvērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā darba devējs (/Nosaukums/) pamatoti uzteicis prasītājai darba līgumu, pamatojoties uz Darba likuma 101. panta pirmās daļas 6. punktu, ievērojot, ka prasītājai nav pietiekamu profesionālo spēju nolīgtā darba veikšanai, proti, prasītājai nav valsts valodas prasmes tādā līmenī, kā to paredz MK noteikumi Nr. 733.

[5.4.5.] Prasītāja nav norādījusi Darba likumā noteiktās uzteikuma procedūras pārkāpumiem no darba devēja puses, un tiesa tādus nav konstatējusi.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka /pers. C/ prasījums par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā /Nosaukums/līdzšinējā /amats/ amatā nav pamatots, tādēļ noraidāms.

[5.5.] Prasītāja lūgusi arī uzlikt par pienākumu darba devējam nekavējoties izmaksāt viņai atbilstošu atlaišanas pabalstu un kompensāciju par neizmatotajiem atvaļinājumiem par laiku no 2012. gada līdz 2014. gadam.

[5.5.1.] Lietā ir iesniegta /Nosaukums/ 2019. gada 1. jūlija pavēle Nr.4043 "Par grozījumiem /Nosaukums/ 2019. gada 19. jūnija pavēlē Nr.3837 "Personālsastāva"", saskaņā ar kuru /pers. C/ izmaksājams atlaišanas pabalsts saskaņā ar Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma 17. panta pirmās daļas 4. punktu.

Šī likuma norma paredz, ka darbiniekiem, ar kuriem tiek izbeigtas darba attiecības sakarā ar institūcijas vai amata likvidāciju, amatpersonu (darbinieku) skaita samazināšanu, amatam (dienestam, darbam) noteiktajām prasībām neatbilstošu veselības stāvokli (ieskaitot pārejošu darbnespēju), noteikta vecuma sasniegšanu, pēc kura nav pieļaujama atrašanās dienestā, sakarā ar izdienas pensijas saņemšanai noteiktā izdienas stāža sasniegšanu, kā arī gadījumā, kad tiek atjaunots amatā darbinieks, kurš ieprieks veica attiecīgos darba pienākumus, izmaksā atlaišanas vai atvaļināšanas pabalstu četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, ja darbinieks valsts institūcijās bijusi nepārtraukti nodarbināts vairāk nekā 20 gadus.

Lietā nav strīda, ka prasītāja bijusi nodarbināta /Nosaukums/ no 1997. gada, tātad vairāk nekā 20 gadus pirms uzteikuma.

Tiesai iesniegta /pers. C/ algu lapiņa (aprēķins) par laiku no 01.07.2019. līdz 31.07.2019. un AS "Citadele banka" kredīta paziņojums (datorizdruka) (lietas 1. sējums, 236., 237. lapa); no šiem dokumentiem redzams, ka /pers. C/ aprēķināts un izmaksāts atlaišanas pabalsts 3 234,08 EUR.

Prasītāja tiesas sēdē apstiprināja, ka atlaišanas pabalsts viņai ir izmaksāts.

Ņemot vērā, ka prasība celta 2019. gada 11. jūlijā, bet pavēle par prasītājai izmaksājamo atlaišanas pabalstu izdota 2019. gada 1. jūlijā (vēl pirms prasības celšanas), tiesa atzīst, ka atbildētājs jau pirms prasības celšanas ir apmierinājis šo /pers. C/ prasījumu, līdz ar to nav pamata vēlreiz uzlikt atbildētājam pienākumu izmaksāt prasītājai atlaišanas pabalstu. Tādēļ prasība arī šai daļā noraidāma kā nepamatota.

[5.5.2.] Darba likuma 149. pants paredz darbiniekam tiesības uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu (šā likuma panta pirmā daļa). Savukārt šā likuma panta piektajā daļā noteikts, ka ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzināšana naudā nav pieļaujama, izņemot gadījumus, kad darba tiesiskās attiecības tiek izbeigtas un darbinieks ikgadējo atvaļinājumu nav izmantojis.

Tiesai iesniegtajā prasītājas algu lapiņā (lietas 1. sējums, 236. lapa) redzams, ka prasītājai ir aprēķināta arī kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu par 21 dienu.

Prasītāja norādīja laiku, par kuru darba devējam ir pienākums izmaksāt viņai kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu: par 2012. gadu (21 diena), par 2013. gadu (par 12 mēnešiem) un par 2014. gadu (5 mēneši un 17 dienas).

Atbildētājs ir norādījis uz noilguma iestāšanos šādam prasījumam, atsaucoties uz Darba likuma 31. pantu.

Darba likuma 31. panta pirmajā daļā noteikts, ka visi prasījumi, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, noilgst divu gadu laikā, ja likumā nav noteikts īsāks noilguma termiņš.

Tātad prasītāja varēja pieprasīt kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par 2012., 2013. un 2014. gadu divu gadu laikā no tā brīža, kad viņai radās tiesības to pieprasīt, t.i., līdz 2016. gada 12. jūnijam.

Darba likuma 149. panta trešā daļa noteic, ka izņēmuma gadījumos ar darbinieka rakstveida piekrišanu pieļaujams atvaļinājuma daļu pārcelt uz nākamo gadu, taču atvaļinājuma daļu var pārcelt tikai uz vienu gadu.

Lietā iesniegta /Nosaukums/ 2015. gada 15. jūlija pavēle Nr.2686 (lietas 1. sējums, 146. lapa) par ikgadējā atvaļinājuma piešķiršanu /pers. C/ par laiku no 2014. gada 18. jūnija līdz 2015. gada 17. jūnijam, proti, par laiku pēc prasītājas atjaunošanas darbā /Nosaukums/.

Ņemot vērā, ka prasība ar šādu prasījumu ir celta 2019. gada 11. jūlijā, kad Darba likuma 31. panta pirmajā daļā noteiktais termiņš ir notecējis, secināms, ka prasījums par kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laiku no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 17. jūnijam neatbilst likumā noteiktajam un nav pamatots, tādēļ prasība arī šajā daļā ir noraidāma.

[5.6.] Prasītāja ir lūgusi arī piedzīt no atbildētāja atlīdzību par morālo kaitējumu 30 000 EUR apmērā, ko darba devējs nodarījis viņai ar nicīgu izturēšanos, falsificēšanas, apmelošanas, dokumentu viltošanas rezultātā un neļaujot prasītājai strādāt mierīgos un normālos apstākļos, kā arī morālā kaitējuma atlīdzību 5 000 EUR apmērā par to, ka darba devējs neļāva prasītājai izmantot gadskārtējos atvaļinājumus. Tiesas sēdē prasītāja uzsvēra, ka darba devējs ir tīšām uzsūtījis viņai Valsts valodas centra pārbaudi, ko prasītāja uzskata par viņas vajāšanu no darba devēja puses ar mērķi prasītāju atlaist no darba.

[5.6.1.] Civillikuma 1635. pants noteic, ka katrs tiesību aizskārums, t.i., katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

[5.6.2.] Lietā ir iesniegti Valsts valodas centra Valodas kontroles reģionālās nodaļas 2014. gada 26. septembrī sastādīti pārbaudes akti Nr. R 000167, Nr. R 000168 un Nr. R 000169, kā arī Valsts valodas centra 2014. gada 26. septembra atzinums Nr. 1-14/103 par /pers. C/ (prasītājas pirmslaulības uzvārds) valsts valodas prasmes apliecības autentiskumu (lietas 1. sējums, 178. – 184. lapa, 185. lapa); šis atzinums izsniegts Valodas kontroles reģionālās nodaļas vecākajai inspektorei darbam.

Valsts valodas centra darbu reglamentē attiecīgie normatīvie akti (Valsts valodas likums un uz tā pamata izdotie MK noteikumi), un /Nosaukums/ nav kompetences veikt vai organizēt valsts valodas prasmes pārbaudes.

Darba devējs ir lūdzis prasītāju iesniegt valsts valodas prasmi apliecinošu dokumentu pirmoreiz 2014. gada 14. novembrī, pamatojoties uz Valsts valodas centra vecākās inspektores pārbaudē konstatēto, nosakot termiņu – līdz 2015. gada 13. janvārim, un otrreiz atkārtoti lūdzis iesniegt valsts valodas apliecību līdz 2019. gada 10. jūnijam, ņemot vērā Daugavpils tiesas 2018. gada 21. septembra spriedumu krimināllietā Nr. 11819000715 (lietas 1. sējums, 183. lapa un 16. lapa). Darba devējam bija tiesības pieprasīt darbiniecei (prasītājai) iesniegt dokumentus, kas apliecina viņas kvalifikāciju un spējas veikt viņai uzdoto darbu, savukārt prasītājai bija pienākums uzrādīt derīgu dokumentu par valsts valodas prasmi attiecīgajā līmenī, šāds pienākums prasītājai noteikts MK noteikumos Nr.733. Līdz ar to prasību ievērot valstī spēkā esošo normatīvo aktu prasības nevar uzskatīt par prasītājas vajāšanu no darba devēja puses.

Tiesa atzīst, ka darba devējs ir devis iespēju prasītājai novērst Valsts valodas centra amatpersonas konstatētos trūkumus un iesniegt darba devējam valsts valodas prasmi apliecinošu dokumentu, ko prasītāja četrarpus gadu laikā (no 2015. gada janvāra līdz 2019. gada 10. jūnijam) varēja izdarīt, ja viņa, pēc pašas apgalvotā, pārvalda valsts valodu nepieciešamajā apjomā.

Lietā nav iesniegti pierādījumi par prasītājas apmelošanu un pret prasītāju vērstu dokumentu viltošanu no atbildētāja puses.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve norādīja, ka prasītājai bija ierādīts atsevišķs kabinets darbam, un prasītāja šo faktu apstiprināja, gan iebilstot, ka šis kabinets bija šaurs būcenis. Tiesa atzīst, ka apstāklis, ka prasītājai bija nodrošināta atsevišķa telpa darba veikšanai, liecina, ka darba devējs bija nodrošinājis prasītājai iespēju netraucēti pildīt savus darba pienākumus un ļāvis strādāt mierīgos apstākļos.

Pie šādiem apstākļiem tiesa secina, ka lietā nav iegūti pierādījumi par kādām pret prasītāju vērstām prettiesiskām darbībām no atbildētāja puses, ka būtu varējušas nodarīt prasītājai morālo kaitējumu, tādēļ prasījums piedzīt no atbildētāja morālā kaitējuma atlīdzību 30 000 EUR apmērā noraidāms kā nepierādīts un līdz ar to nepamatots.

[5.6.3.] Izvērtējot prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzību sakarā ar prasītājai neizmaksāto kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, tiesa vadās no Civillikuma 1635. panta trešajā daļā noteiktā: ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam ir nodarīts morālais kaitējums; citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Kā tiesa jau iepriekš ir konstatējusi (skat. 5.5.2. punktu spriedumā), prasītāja pati nav izrādījusi pienācīgu rūpību, lai savlaicīgi pieprasītu no darba devēja kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laiku no 2012. gada līdz 2014. gadam (ja uzskatīja, ka tāda viņai pienākas). Atbildētāja prettiesiska darbība vai bezdarbība šai gadījumā nav konstatējama.

Tādēļ tiesa secina, ka arī prasījums par morālā kaitējuma atlīdzību sakarā ar prasītājai neizmaksāto kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laiku no 2012. gada līdz 2014. gadam noraidāms kā nepierādīts un nepamatots.

[5.7.] Prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja arī zaudējumu 1 708,85 EUR apmērā. Par zaudējumu prasītāja uzskata viņas atmaksāto bezdarbnieka pabalstu, ko prasītāja tika saņēmusi par laiku pēc viņas atlaišanas no darba 2012. gadā.

Prasītāja ir iesniegusi tiesai Valsts Sociālās apdrošināšanas aģentūras Daugavpils reģionālās nodaļas 2014. gada 26. jūnija lēmumu Nr.14/1458326 par pārmaksu atgūšanu (lietas 1. sējums, 223. – 225. lapa), no kuras redzams, ka /pers. C/ konstatēta bezdarbnieka pabalsta pārmaksa 1 708,87 EUR apmērā un nolemts pieprasīt pārmaksāto bezdarbnieka pabalstu.

No prasības pieteikuma papildinājuma (lietas 1. sējums, 191. 192. lapa) un minētā Valsts Sociālās apdrošināšanas aģentūras Daugavpils reģionālās nodaļas lēmuma izriet, ka bezdarbnieka pabalsts prasītājai bija piešķirts sakarā ar viņas atbrīvošanu no darba, un prasītāja to ir atmaksājusi pēc tam, kad tika atjaunota darbā ar tiesas spriedumu.

Likuma "Par apdrošināšanu bezdarba gadījumiem" 16.[1] pants noteic: ja, izpildot tiesas spriedumu, no darba devēja par labu personai tiek piedzīta un izmaksāta atlīdzība par darba piespiedu kavējumu attiecīgajā bezdarbnieka pabalsta saņemšanas periodā, personai ir pienākums Ministru kabineta noteiktajā kārtībā atmaksāt valsts sociālās apdrošināšanas nodarbinātības speciālajā budžetā saņemtā bezdarbnieka pabalsta summu.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014. gada 30. aprīļa spriedumu civillietā Nr. C12102213 (CA-0121/14) no /Nosaukums/ prasītājas labā piedzīta atlīdzība par darba piespiedu kavējumu par laiku no 2012. gada 11. decembra līdz 2014. gada 30. aprīlim 9 525,11 EUR apmērā. Tātad prasītāja ir saņēmusi no darba devēja kompensāciju par laiku, kad bija atbrīvota no darba un šai laikā saņēma bezdarbnieka pabalstu, kurš pēc tam prasītājai bija jāatmaksā. Līdz ar to nav konstatējams prasītājai nodarīts zaudējums (mantiski novērtējams pametums) Civillikuma 1770. un 1772. panta izpratnē.

Tādēļ arī prasījums par mantiskā zaudējuma 1 708,85 EUR apmērā piedziņu no atbildētāja nav pamatots un ir noraidāms.

[5.8.] Prasītāja lūgusi arī piedzīt no atbildētāja zaudējumus 0,7 % dienā no viņai neizmaksātās kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu. Tiesas sēdē prasītāja šo prasījumu precizēja, norādot, ka tie ir nokavējuma procenti, kas aprēķināmi tāpat, kā tie noteikti /Nosaukums/ noslēgtajos saimnieciskajos līgumos ar firmām, un tos prasītāja prasa saistībā ar inflāciju.

Saskaņā ar Civillikuma 1754. pantu, procentiem vienmēr nepieciešams galvenais parāds jeb kapitālparāds. Tā kā tiesa ir atzinusi, ka prasījums par kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu ir noraidāms, tad arī prasījums par procentiem par neesošu parādu noraidāms kā nepamatots.

[6] Tādējādi, ņemot vērā augstāk izklāstītos apsvērumus, tiesa secina, ka /pers. C/ prasība pret /Nosaukums/ par uzteikuma un pavēles atzīšanu par spēkā neesošu, atjaunošanu darbā iepriekšējā amatā, pienākuma uzlikšanu atbildētājam nekavējoties izmaksāt prasītājai atlaišanas pabalstu un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, morālā kaitējuma atlīdzināšanu un zaudējuma piedziņu noraidāma pilnībā.

[7] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Prasītāja ir bijusi atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktu, tādēļ iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi (valsts nodeva un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi) sedzami no valsts budžeta līdzekļiem, atbilstoši Civilprocesa likuma 42. panta ceturtajā daļā noteiktajam.

R e z o l u t ī

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 5., 8.-10., 92., 93., 97., 187.-199. pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

/pers. C/ prasību pret /Nosaukums/ par uzteikuma un pavēles atzīšanu par spēkā neesošu, atjaunošanu darbā iepriekšējā amatā, pienākuma uzlikšanu atbildētājam nekavējoties izmaksāt prasītājai atlaišanas pabalstu un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, morālā kaitējuma atlīdzināšanu un zaudējuma piedziņu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Latgales apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas. Apelācijas sūdzība iesniedzama Daugavpils tiesā.

Sprieduma sastādīšanas datums 2020. gada 19. marts.

Tiesnese V.Lāčplēse